

представа твоята история въ сенатътъ съ обяснение, че цезарьтъ я намира достойна да се предаде на съдъ. Но има още способъ да избавишь себѣ си . . . За мене лично е се едно: азъ нищо не печѣля, нито губя, но азъ ти искамъ доброто и затова ти предлагамъ едно сръдство. Най-дobre е смиренно да се признаешъ на своягъ господарь (*Сегаъ са удра съ чусиво въ гръдите*), че ти си виновенъ и че са каещъ за това, щото си написалъ; можешъ да кажешъ, че това са е случило неволно—отъ увлѣчение, а никакъ не отъ зло намѣрение. Увѣрявамъ та, че сичко това ще да ти са прости; цезарьтъ е милостивъ къмъ оние, които искрено са признаватъ въ своите заблуждения, а азъ, приятелю мой, на колѣни ща да му са мола за тебе. Може би, негово величество ще да бжде до толкова милостивъ, щото ще да ти дозволи да заличишь оние мѣста, които биятъ на очи, и да ги замѣнишь съ други нови, и въ бще да прибавишь въ твоята история такива мисли и изражения, които би показале, че ти си искренъ и доброжелателенъ. По-dobre е така да постъпишь: казвамъ ти, ще да спечѣлишь, мой добрий приятелю.

Кремуций.

Азъ не съмъ направилъ нищо противозаконно. Въ Римъ нѣма такавъ законъ, който да осжда историкътъ за това, че е изобразилъ събитията отъ преминалото време. Азъ не признавамъ себѣ си за виновенъ, защото никой не може да бжде нарѣченъ виновенъ безъ съдъ, а азъ не подлѣжа подъ съдъ, защото не съмъ направилъ и не съмъ казалъ нищо, което би обнаружвало моето верасположение къмъ настоящето правителство. Азъ съмъ готовъ да са оправдая предъ сенатътъ, ако ти желашъ, господине, да ми наложишь обвинения за моите *Аннали*.